Τυρινής: Κυριακή της Συγγνώμης (γ') († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Μαρτίου, 2024

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Σήμερα δύο θέματα κυριαρχοῦν στὰ Ἱερά ἀναγνώσματα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μιλάει γιὰ τὴν **νηστεία** καὶ ὁ Κύριος γιὰ τὴν **συγχώρεση**· καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπιμένει στὸ γεγονὸς ὅτι **ἡ νηστεία δὲν συνίσταται ἁπλὰ στὸ νὰ στερεῖ κάποιος τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο φαγητό, οὔτε ἄν τηρεῖται αὐστηρά, μὲ ὑπακοή, μὲ λατρεία· ἄν μᾶς δίνει ἀφορμή νὰ ὑπερηφανευόμαστε, νὰ εἴμαστε ἱκανοποιημένοι καὶ ἀσφαλεῖς, ἐπειδὴ σκοπὸς τῆς νηστείας δὲν εἶναι νὰ στερήσει τὸ σῶμα μας ἀπὸ ἕνα εἶδος φαγητοῦ περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ἀλλὰ σκοπὸς τῆς νηστείας εἶναι νὰ ἐπιτύχουμε τὴν κυριαρχία στὸ σῶμα μας καὶ νὰ τὸ κάνουμε τέλειο ὄργανο τοῦ πνεύματος**. Τὸν περισσότερο καιρό, εἴμαστε ὑπηρέτες τοῦ σώματος, γοητευόμαστε ἀπὸ ὅλες τὶς αἰσθήσεις μας ἀπὸ τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη ἀπόλαυση, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰν ἀπόλαυση ποὺ πηγαίνει πολὺ πέρα ἀπὸ τὴν ἀγνότητα ποὺ προσδοκᾶ ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Θεός.

Κι ἔτσι ἡ περίοδος τῆς νηστείας μᾶς προσφέρει τὸν χρόνο ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι θὰ βασανίσουμε τὸ σῶμα μας, ὅτι θὰ περιορίσουμε τὸν ἑαυτό μας σὲ ὑλικὰ πράγματα, ἀλλὰ **τὸν χρόνο ποὺ θὰ γίνουμε ξανὰ κύριοι τοῦ σώματος μας** , κάνοντάς το ἕνα τέλειο ὄργανο. Μοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ ὁ τρόπος ποὺ κουρδίζουμε ἕνα μουσικὸ ὄργανο· αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ σημασία τῆς νηστείας, **νὰ κατακτήσουμε τὴ δύναμη ὄχι μόνο νὰ προστάζουμε τὸ σῶμα μας, ἀλλὰ ἐπίσης νὰ τοῦ δώσουμε τὴ δυνατότητα ν’ ἀνταποκριθεῖ σὲ ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ πνεύματος.**

Ἄς εἰσέλθουμε λοιπὸν στὴν περίοδο τῆς νηστείας ἔχοντας αὐτὸ κατὰ νοῦ, ὄχι μετρώντας τὴ νηστεία μὲ τὸ τὶ καὶ τὸ πόσο τρῶμε, ἀλλὰ**μὲ μέτρο τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἔχει στὴ ζωή μας, κατὰ πόσο ἡ νηστεία μᾶς ἐλευθερώνει** , ἤ κατὰ πόσο γινόμαστε ὑπηρέτες της.

Ἄν νηστεύουμε ἄς μὴν εἴμαστε ὑπερήφανοι γι’ αὐτό , ἐπειδή μᾶς ἀποδεικνύει ἁπλὰ ὅτι ἴσως περισσότερο σὲ σχέση μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο χρειαζόμαστε

περισσότερα πράγματα γιὰ νὰ κατακτήσουμε κάτι στὴν φύση μας. Καὶ ἐάν γύρω μας οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν νηστεύουν ἄς μὴν τοὺς κατακρίνουμε, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἔχει δεχθεῖ ἐκείνους ὅσο καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ **κοιτάζει τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου.**

Κι ἔπειτα ὑπάρχει τὸ **ζήτημα τῆς συγχώρεσης** γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ πῶ σύντομα κάτι. Σκεφτόμαστε πάντα ὅτι ἡ συγχώρεση εἶναι ὁ τρόπος ποὺ θὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ μᾶς ἔχει προσβάλλει, ποὺ μᾶς ἔχει πληγώσει, ποὺ μᾶς ἔχει ταπεινώσει, ὅτι τὸ παρελθὸν εἶναι παρελθὸν καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρατᾶμε πιὰ κακία ἀπέναντι του. Ἀλλὰ ἡ βαθύτερη σημασία τῆς συγχώρεσης εἶναι ἄν μποροῦμε νὰ ποῦμε σ' ἕνα πρόσωπο: ἄς μὴν μετατρέψουμε τὸ παρελθὸν σ' ἕνα καταστροφικὸ παρόν, ἄφησέ με νὰ σ' ἐμπιστευτῶ, νὰ κάνω κάτι ποὺ νὰ δείχνει τὴν πίστη μου σὲ σένα, ἐὰν σὲ συγχωρήσω, σημαίνει γιὰ μένα ὅτι στὰ δικά μου μάτια δὲν εἶσαι χαμένος, ὅτι στὰ δικά μου μάτια ὑπάρχει σὲ σένα ἕνα μέλλον ὀμορφιᾶς καὶ ἀλήθειας.

Ἀλλὰ αὐτὸ ἀφορᾶ ἐπίσης καὶ ἐμᾶς. Διεστραμμένα, σκεφτόμαστε πολὺ συχνὰ νὰ συγχωρήσουμε τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δὲν σκεφτόμαστε ἀρκετὰ τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔχουμε, ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς προσωπικά, νὰ μᾶς συγχωροῦν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἀπομένουν λίγες ὧρες πρὶν τὴν Λειτουργία καὶ τὴν **ἀκολουθία τῆς Συγγνώμης** ἀπόψε, ἄς προβληματιστοῦμε καὶ ἄς προσπαθήσουμε νὰ θυμηθοῦμε, ὄχι τὶς προσβολὲς ποὺ ἔχουμε ὑποφέρει, ἀλλὰ **τὸν πόνο ποὺ ἔχουμε προκαλέσει**. **Καὶ ἄν μὲ τὸν ἕνα ἤ τὸν ἄλλο τρόπο ἔχουμε πληγώσει κάποιον γιὰ μικρὰ ἤ πιὸ σπουδαῖα πράγματα, ἄς βιαστοῦμε πρὶν νὰ εἰσέλθουμε στὴν περίοδο τῆς Σαρακοστῆς αὔριο τὸ πρωί, ἄς βιαστοῦμε νὰ ζητήσουμε συγχώρεση** , ν' ἀκούσουμε κάποιον νὰ μᾶς λέει: πέρα ἀπ' ὅ,τι ἔχει συμβεῖ πιστεύω σὲ σένα, σ' ἐμπιστεύομαι, ἐλπίζω σὲ σένα καὶ θὰ περιμένω τὰ πάντα ἀπὸ ἐσένα. Καὶ τότε μποροῦμε μαζὶ νὰ διανύσουμε τὴν Σαρακοστή, βοηθώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο νὰ γίνουμε αὐτὸ ποὺ καλούμαστε νὰ εἴμαστε – **νὰ γίνουμε μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ**, ἀκολουθώντας Τον βῆμα – βῆμα πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, καὶ πέρα ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ πρὸς τὴν Ἀνάσταση. Ἀμήν.